

عنوان مقاله:

تاثیر شدت های مختلف چرای دام بر زیست توده اندام های هوایی و زیرزمینی دو گونه *Agropyron libanoticum* و *Festuca ovina* در مراتع جنوب شرقی سیلان

محل انتشار:

مجله تحقیقات مرتع و بیابان ایران، دوره 25، شماره 3 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

ژیلا قربانی - کارشناس ارشد مرتعداری، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

کیومرث سفیدی - استادیار، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

فرشاد کیوان بهجو - دانشیار گروه منابع طبیعی، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

مهدی معمری - استادیار، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

این مطالعه به منظور تعیین رابطه بین زیست توده اندام هوایی و اندام زیرزمینی و ارزیابی تاثیر شدت های چرای دام بر کمیت زیست توده دو گونه *Agropyron libanoticum* و *Festuca ovina* در مراتع بیلاقی دامنه جنوبی سیلان در استان اردبیل انجام شد. دو گونه مورد مطالعه که از گونه های شاخص و خوشخوراک منطقه می باشند، در هر سه منطقه چرای سبک، متوسط و سنگین انتخاب شد. پس از تعیین سه منطقه نمونه برداری به عنوان تیمارهای مختلف چرای دام، نمونه برداری از پوشش گیاهی در هر سه منطقه به روش تصادفی - سیستماتیک در قالب ۲۵ پلات در طول ترانسکت ۶۰۰ متری (در هر منطقه) انجام شد. به منظور تعیین رابطه احتمالی بین وزن زیست توده اندام هوایی و اندام زیرزمینی در هر یک از تیمارها از رگرسیون خطی ساده استفاده شد. مقایسه داده ها در سه تیمار از طریق تجزیه واریانس یک طرفه و آزمون توکی با استفاده از نرم افزار SPSS انجام شد. نتایج نشان داد که رابطه رگرسیونی معنی داری بین زیست توده اندام هوایی و اندام زیرزمینی این دو گونه در تیمارهای مختلف برقرار است. افزایش شدت چرای دام منجر به کاهش معنی دار زیست توده اندام هوایی و اندام زیرزمینی و زیست توده کل دو گونه مورد ارزیابی شد. افزایش شدت چرا منجر به کاهش محسوس زیست توده اندام هوایی در هر دو تیمار چرای متوسط و چرای سنگین به ترتیب ۳۱/۲۶ و ۲۴/۴۲ درصد در مقایسه با تیمار چرای سبک برای گونه *Festuca ovina* و ۰۴/۲۲ و ۷۶/۴۸ درصد برای گونه *Agropyron libanoticum* شده است. همچنین افزایش شدت چرا منجر به کاهش محسوس زیست توده اندام زیرزمینی در تیمار چرای متوسط و چرای سنگین نسبت به چرای سبک به ترتیب معادل ۱۴/۲۵ و ۷۵/۴۲ درصد برای گونه *Festuca ovina* و معادل ۳۹/۹ و ۳۰/۳۵ درصد برای گونه *Agropyron libanoticum* شد. به طور کلی شدت چرا باعث کاهش زیست توده اندام هوایی و زیرزمینی گونه های مورد ارزیابی شد. بنابراین توجه مدیران اکوسیستم های مرتعی را در جهت حفاظت خاک و جلوگیری از قهقرای این گونه مهم مرتعی ضروری می سازد.

کلمات کلیدی:

زیست توده هوایی، زیست توده زیرزمینی، شدت چرا، مراتع سیلان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1631206>

